

Да ходим по Духа

(Римляни 8, 1-11)

- **Въведение**

Скъпи братя и сестри,

живеем в свят, в който моралните граници са размити. Дори ще се осмеля да кажа, че живеем в свят, в който морални граници няма. Всичко, което този свят ни проповядва е да се отдадем на удоволствието. Хората в своята изобретателност, за да доставят удоволствие на публиката, на масата от хора, създават всякакви шуротии и измишльотини. Казват, че на тълпата и трябва две неща – хляб и зрелища. Днес светът предлага по много и от двете. Наскоро попаднах на една интересна информация. В икономически напредналите страни, в това число и България, количеството храна, което се изхвърля, е огромно. За да ни се изясни ще дам няколко примера. В САЩ, например, на всеки закупени 35 кг пресни плодове се изхвърлят 10 кг. На всеки закупени 47 кг телешко и/или говеждо месо се изхвърлят 16 кг. На всеки 78 кг зърнени храни се изхвърлят 16 кг. На всеки 2 кг масло – 300 гр. са на боклука. Или ако трябва да обобща - от всички закупени продукти, на боклука отиват между 10 и 20 процента. Въобще - прахосваме. И когато погледнем това на фона на глада, който се шири по света, някак си това придобива страховити измерения. Но колко често се замисляме за нещо такова? Колко често пренебрегваме плътския глад за хляб и зрелища и въобще се замисляме, опазил ни Господ, да направим нещо относно такива въпроси. Какво да кажем тогава за въпроси като аборта? Или евтаназията? Какво да кажем за този феномен „асистирано самоубийство“? Университетската болница в Лозана е разрешила да се извършват асистирано самоубийства, като за тази „услуга“ се заплащат баснословни цени. Или пък абортът? Масово царя схващането, че абортът не е убийство. Че човекът става човек едва след като поеме първата глътка въздух. И ,следователно, няма никакъв проблем да се убиват ембриони в утробата на майката. Един от най-фрапиращите случаи, на които съм попадал, е случаят на Джияна Джесен. Тази, вече немлада дама, е преживяла т.нар. „солев аборт“. Аборт, в който се инжектира определен вид разтвор, който изгаря бебето и майката го ражда мъртво. Лекарят, който трябва да извърши аборта, споделя, че е извършил над 1 милион аборта и определя абортът като своята страст. Колко извратен трябва да е светът, за да смята убийството за своя страст?! Но да се върнем на Джияна. Нейните родители са били на 17 години, и когато майка ѝ е отишла в болницата, тя вече е била в осмия месец от бременността. Но Бог е добър и Джияна е получила шанс за живот. Въпреки процедурата, тя се е родила жива. И тъй като Бог има страхотно чувство за хумор, човекът, който е извършил аборта, е трябвало да подпише акта за раждане на Джияна. Копнежът на плътта е противен на Бога. Колко е вярно това, когато погледнем света днес. Днес искаме всичко да става бързо. Нямаме време да чакаме за каквото и да било. Да си направиш пуканки преди време отнемаше цял един следобед. Сега отнема между 3 и 4 минути в микровълновата фурна. Плътта е задоволена отвсякъде. Копнежът на плътта, обаче, е противен на Бога.

- **Да ходим по плътта**

Като казвам противен, нямам предвид, че Бог се гнуси от копнежа на плътта. Да, и това е вярно, но тук по-скоро се има предвид, че това, което иска плътта е противоположното на това, което желае Господ. Нашият Бог е предвидил всичко в нашия живот и е промислил всичко - не за да угаждаме на плътта си, но за да Го прославим за всички добри дарове. Защото „*всеки добър дар е от Бога*“. Само че, когато човекът забрави за това, тогава всяко добро нещо, което има в живота си, той може да използва не по предназначение. Един напълно обикновен пример за това е скалпелът. Този инструмент в изкусните ръце на хирурга е в състояние да спаси човешки живот. В ръцете на човек, който знае какво прави и го прави както трябва, този скалпел е в състояние да извърши чудеса. Но в неправилните ръце, този инструмент би могъл да се превърне в оръдие на ужасни дела. Както със скалпел може да се спаси живот, така може и да се отнеме.

От проповедта миналата седмица разбрахме, че в нас има един предател, има един изменник, който може да наклони везните в полза на противника. И това е плътта. Сам ап. Павел в края на 7 гл. на посланието към Римляните казва : „... *окаян аз човек, кой ще ме избави от това тяло на смърт?*“ Тук ясно се разбира, че апостолът има предвид плътта.

За човекът винаги е било по-лесно да спазва заповеди, наредби, указания. Някак си е по-удобно. Щом има заповед, то има и наказание за нарушаването на заповедта, затова не нарушаваме. Много по-лесно е да се живее под закон. Щом няма обаче предписание за нещо, тогава няма наказание. Виждаме го от историята на Божия народ – Израил. В момента, в който Моисей ги остави и отиде на Синай, за да се срещне с Бога, израилтяните си направиха златно теле и заиграха около него. Някой ще каже, че не са имали закон по това време. Непокорството със или без закон си е непокорство. След като получиха закона, започна едно буквално изпълнение на закона. В закона, даден на Моисей, имаше строги предписания за жертвите, които бяха нужни за всяко едно нещо. Жертва за грях, за умилоствение и т.н. За всичко имаше предписана жертва. И тогава се започна едно леене на животинска кръв, като по този начин хората по човешки си мислеха, че това е ЕДИНСТВЕНОТО, което иска Господ от тях! „*Но вие се отклонихте от пътя, направихте мнозина да се спъват в закона, извратихте завета, сключен с Левий, казва Господ на Силите*“ (Малахия 2, 8) се казва в книгата на пророк Малахия. Дотолкова се извратиха хората, че дори твърдяха: „*Всеки, който върши зло, е добър пред Господа и Той благоволява в тях; иначе, къде е Бог на правосъдието?*“ (Малахия 2, 17). От всичко казано дотук можем да заключим, че „... *тези, които са плътски, копнеят за плътското, ... понеже копнежът на плътта значи смърт, ... защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може; и тези, които са плътски, не могат да угодят на Бога.*“ (из Римляни 8, 1-11).

Какво обаче означава да живеем плътски? Винаги, когато разговарям с вярващи хора, забелязвам, че едно от нещата, от които най-много се боят, е да не би да са прекалено плътски. Да не би да позволяват на плътта си прекалено много. Или пък, че трябва да сме по-духовни. И винаги отговорът на този въпрос ми е убягвал. Да бъдем плътски? Какво ще рече? Ако трябва да вземем отговора на този въпрос от днешния пасаж, можем смело да заключим, че това е всичко в нас, което се надига против авторитета на Бога. Като гордост, егоизъм, завист, омраза, неоправдан гняв. В посланието до Галатяните за делата на плътта се говори съвсем ясно: „*А делата на плътта са явни; те са: блудство, нечистота, сладострастие, идолопоклонство,*

магьосничество, вражди, разпри, ревнувания, ярости, партизанства, раздори, разцепления, зависти, пиянства, пирувания и други подобни; за които ви предупреждавам, както ви и предупредих, че които вършат такива неща, няма да наследят Божието царство.“ (Галатяни 5, 19-21). Копнежът на плътта е враждебен на Бога. И това твърдение е много по-силно от това да кажем, че плътта ни е просто против Бога. Тук вече имаме смисъла на един отявлен бунт, и то напълно съзнателен срещу Бога. Бунт, в който плътта ни е готова на всичко, за да се надигне срещу Бога и да Му се противопостави. И нека не се заблуждаваме, плътта е готова във всеки един момент, независимо дали ни харесва или не, да си покаже номерата. С други думи, готова е да се противопостави на Бога на момента. И е вярно, че трябва да държим плътта си изкъсо. Да я вържем. И колкото по-дебела верига използваме, толкова по-добре. А ако веригата е къса и дебела ще е най-добре.

- **Да ходим по Духа**

Но това, което много често ни убягва в разразилата се битка е, че имаме съюзник. Много често се опитваме да спечелим битката сами. Сякаш е под достойнството ни да поискаме помощ от Бога. Истината, обаче, и вероятно много от вас ще го потвърдят, е че битката с плътта е загубена, ако я водим само ние. Защото, ако ние имаме предел на издържливост, плътта няма такъв. И не е никак изненадващо, че когато загубим битката, изпадаме в отчаяние. Поне при мен е така. И как няма да изпаднем в отчаяние, когато осъзнаваме колко сме слаби и непостоянни. Започваме да се обвиняваме, дори започваме да се осъждаме. Осъждаме се, тъй като сме започнали да живеем под закон, който така или иначе не можем да изпълним. Защото за закона се казва следното: „... поради това, че беше слаб заради плътта ...“ (из Римляни 8, 3). Но Божието слово е категорично: „И така, сега няма никакво осъждане за тези, които са в Христос Исус, които ходят не по плът, а по дух.“ (Римляни 8, 1). За тези, които са в Христос Исус, няма никакво осъждение. О, да, дяволът ще дойде и ще ти припомни всички онези моменти, в които си падал и си бил, едва ли не, негов слуга, но Божието слово има друго мнение по въпроса. Според Свящото Божие слово, за теб няма никакво осъждане поради една единствена причина. Защото Христос умря за теб на кръста, за да няма власт дяволът над теб. Ако си в Христос Исус, то за теб няма никакво значение какво казва дяволът по твой адрес. Някой би попитал, какво означава да си в Христос Исус? И това е въпрос, който съм си задавал и аз. Може би донякъде съм получил отговор, може би не. Но да си в Христос Исус означава да си приел, че Исус е умрял на кръста за теб. Да, точно за теб. Да вярваш безпрекословно на това, което казва Божието слово – *”Затова ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина; ето, всичко стана ново.“* – (2 Коринтяни 5, 17). И да вярваш, че това се отнася конкретно за теб, не за някой друг, но за теб. Да се доверяваш на Бога за нещата в своя живот. Да се оставиш на Святия дух да те води. В молитва да се стремиш да осъществиш връзка с Живия Бог. Да очакваш всеки един път Той да те води, както в молитвата, така и в ежедневиия ти живот. Да си настроен, така както беше пророк Исая – *„... ето ме, изпрати мен“* (Исая 6, 8). Колко от нас днес смеят да кажат на Бога, когато ги призове – „Ето ме! Изпрати мене, Господи!“? Ако се опитваме да живеем законнически, опитите ни са обречени на провал, защото законът е слаб чрез плътта. Тоест, не можем чрез собствени усилия да постигнем правда чрез закона. Да ходиш по Духа донякъде означава смирено да признаеш пред Бога, че чрез собствени усилия до никъде не можеш да стигнеш. Да Му позволиш да работи в живота ти. Много би могло да се изговори и вероятно няма да е достатъчно, нито пък това, което ще кажем за ходенето по Духа ще изчерпи темата. Да твърдим подобно нещо е да твърдим, че Бог е познаваем.

Да решиш да ходиш по Духа е просто началото на едно приключение, в което ще те поведе Бог чрез Святия Дух. Ако мога да дам някакъв нагледен пример за това на какво прилича християнинът, решил да ходи по Духа, най-добре ми пасва трансформацията на една гъсеница, която се превръща в пеперуда. Ние не знаем какво точно ще се случи и как ще протече информацията, която Бог ще започне в нас, но едно е сигурно – Бог ще ни променя. Ще ни променя до такава степен, че за нас ще важи с пълна сила казаното от Исус, че ще бъдем като град поставен на хълм и като светило, сложено на светилника. Промяната няма да остане незабелязана. Бог има силата да променя. И щом Бог се е заел с нас, няма как да няма промяна. И това може да бъде потвърдено от всеки един от нас. Бог е променил не един и два живота. Сещам се за един Божи човек на име Смит Уигълсуърт. Бог го променя драматично на 48 годишна възраст и този необразован водопроводчик става един от най-мощно използваните от Бога хора през изминалия 20 век. Смит Уигълсуърт е проповядвал по целия свят и довежда хиляди до Христос. Много интересен за мен е един факт, който се знае за г-н Уигълсуърт – след промяната, която преживява от Бога, на всеки 15 минути той е чел от Божието слово. Бог може да променя независимо от обстоятелствата и независимо от това какво си мислим ние.

- **Заклучение**

Ще завърша със следната история. *Преподавател изнасял пред студентите си лекция как да се справят със стреса. Той вдигнал чаша с вода и попитал: – Колко тежи според вас тази чаша? Отговорите варирали между 20 и 500 грама. – Абсолютното тегло няма значение. Зависи колко дълго я държите. Ако е за 1 минута, няма проблем. Ако е за час, ще усетите болка в ръката си. Ако е за ден – ще трябва да извикате бърза помощ. Теглото не се променя, но колкото по-дълго държите чашата, толкова повече тежи тя. Ако носим товара си непрекъснато, рано или късно няма да имаме сили да продължим, защото той става непоносимо тежък. Тогава трябва да оставим чашата за малко и да си починем, преди да я вдигнем отново. Затова, когато се връщате от работа, оставете товара, не го носете със себе си вкъщи. На следващия ден може да го вдигнете пак. Каквото и товар да носите, оставайте го, когато можете. Вдигнете го отново, след като сте си починали. Освободете се от него за колкото можете по-дълго.* Мога да сравня товара, за който се говори в тази история със борбата, която водим с плътта. Нека да оставим борбата на Бога. Нека осъзнаем, че ако водим сами тази борба, сме обречени на неуспех. Единствено чрез Бога бихме могли да имаме победа в тази битка. Войната е спечелена чрез кръстната жертва на Господ Исус Христос. Единствено ако уповаваме на тази жертва имаме победа. *„И ако обитава във вас Духът на Този, Който е възкресил Исус от мъртвите, то Същият, Който възкреси Исус от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, Който живее във вас.“ (Римляни 8, 11).* Амин!